

Sygn. akt III KK 572/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Dorota Rysińska

w sprawie M. W.,
skazanego z art. 278 § 1 i 3 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 23 stycznia 2018 r.,
kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego, na
korzyść,
od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt V Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.,
z dnia 28 listopada 2016 r., sygn. akt X K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego M. W.
przekazuje Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 28 listopada 2016 r., sygn. akt X K (...), M. W. został uznany za winnego tego, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w dniu 4 lipca 2015 r. na ul. S. w miejscowości S., na stacji

paliw, zabrał w celu przywłaszczenia olej napędowy w ilości 104,99 litra, o wartości 496,60 zł, czym działał na szkodę P. S.A., przy czym czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, to jest popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 i 3 k.k. i za to wymierzono mu karę dwóch miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie, na podstawie art. 46 § 1 k.k., zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę, solidarnie z inną osobą, na rzecz pokrzywdzonego P. S.A. kwoty 496,60 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego M. W., który podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary, wniósł o jego zmianę poprzez wymierzenie oskarżonemu kary sześciu miesięcy ograniczenia wolności.

Sąd Okręgowy w G., po rozpoznaniu apelacji obrońcy, wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt V Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. kasację na korzyść skazanego wniósł Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu: *„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego w dacie orzekania rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, przypisującego oskarżonemu popełnienie przestępstwa zaboru mienia, co skutkowało rażąco i mającą istotny wpływ na treść orzeczenia obrazą prawa materialnego, a mianowicie art. 278 § 1 i 3 k.k., bowiem M. W. przypisano popełnienie czynu polegającego na dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia oleju napędowego o wartości 496,60 zł na szkodę P. S.A., podczas gdy w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie zachowanie M. W. wyczerpywało znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., bowiem w związku z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1247) wartość skradzionego mienia nie przekraczała ¼ minimalnego wynagrodzenia”*.

Podnosząc powyższe, Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny wniosk o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co zważywszy na jej kierunek, umożliwiało jej uwzględnienie na posiedzeniu, w trybie określonym w art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma bowiem skarżący, że z uwagi na wartość przedmiotu zaboru wskazaną w akcie oskarżenia i przyjętą za prawidłową w wyroku Sądu Rejonowego w G., Sąd Okręgowy – jako sąd odwoławczy – nie powinien był utrzymać w mocy zaskarżonego przez obrońcę M. W. wyroku Sądu pierwszej instancji. Dokonując rzetelnej kontroli odwoławczej Sąd ten winien był, zgodnie z brzmieniem art. 440 k.p.k., dokonać na korzyść oskarżonego M. W. stosownej zmiany wyroku Sądu Rejonowego, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Z przepisu art. 119 § 1 k.w. wynika jasno, że kradzież lub przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej stanowi wykroczenie opisane w tym przepisie, o ile wartość tej rzeczy nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. Z kolei, w przepisie art. 47 § 9 k.w. zawarto definicję legalną minimalnego wynagrodzenia; jest nim wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679 ze zm.). W przepisie art. 47 § 9 k.w. nie wskazano przy tym, że wskaźnik ten jest związany z czasem popełnienia czynu zabronionego, tak jak uczyniono to, definiując określenia normatywne oparte na kryterium ekonomicznym, w art. 115 § 5 i 6 k.k. lub w art. 53 § 13-16 k.k.s. Taka redakcja zapisu art. 47 § 9 k.w. oznacza zatem, że nie zostaje wyłączone stosowanie zasady *lex mitior* (art. 4 § 1 k.k., art. 2 § 1 k.w.), a to skutkuje tym, iż obowiązkiem Sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w G. było ustalenie w dacie orzekania, czy wartość przedmiotu zaboru lokuje czyn zabroniony określony znamionami z art. 278 § 1 i 3 k.k. na płaszczyźnie odpowiedzialności za przestępstwo, czy też na płaszczyźnie odpowiedzialności za wykroczenie (*por. chociażby wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6.08.2015 r., II KK 209/14, LEX nr 1811975; z dnia 9.02.2016 r., IV KK 413/15, LEX nr 1973799; z dnia 7.09.2017 r., IV KK 265/17, LEX nr 2376904*). Stosując tę zasadę

powinnością Sądu Okręgowego winno być ustalenie, w oparciu o rozporządzenie wydane na podstawie art. 2 ust. 5 wskazanej ustawy z dnia 10 października 2002 r., kwoty minimalnego wynagrodzenia na datę orzekania. Zgodnie z treścią § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 września 2016 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r. (Dz.U.2016.1456), wynagrodzenie to od dnia 1 stycznia 2017 r. wyniosło 2000 zł. To zaś oznacza, że czyn przypisany M. W., jakkolwiek w dacie orzekania przez Sąd Rejonowy w dniu 28 listopada 2016 r. stanowił przestępstwo z art. 278 § 1 i 3 k.k. (minimalne wynagrodzenie w tym czasie wynosiło 1850 zł), to jednak już w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy w G., tj. w dniu 5 kwietnia 2017 r., stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

Zatem doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji a jest bezsporne, że miało ono istotny wpływ na treść wyroku, skoro skutkowało przypisaniem surowszej odpowiedzialności za przestępstwo, zamiast za wykroczenie. W tym układzie konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na marginesie należy podnieść, a na co słusznie wskazano w kasacji, że procedując w tej sprawie Sąd Okręgowy winien mieć na uwadze przepisy związane z przedawnieniem karalności wykroczeń, tj. art. 45 k.w. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2017.966), a w których świetle, jak dotychczas, do takiego przedawnienia nie doszło.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.